

ESTRENES / CINEMA

'Las mujeres de verdad tienen curvas'

T.O.: *Real woman have curves*.
Direcció: Patricia Cardoso. Amb America Ferrera, Lupe Ontiveros, Ingrid Oliu... (EUA, 2002.)

Testimoni social, feminisme vivencial i satisfacció particular per a les dones de talles grans en el primer llargmetratge de Patricia Cardoso, colombiana d'origen, que encara la seva càmera al cor de la comunitat *chicana* instal·lada a Califòrnia. *Las mujeres de verdad tienen curvas* guanyà el Premi Especial del Jurat i el del Públic al Festival de Sundance i el de la Joventut al de Sant Sebastià, el qual no va ser prou per aconseguir l'estrena a sales dels EUA, per la qual cosa va ser destinada directament a la programació televisiva.

El guió de Josefina López adapta una peça autobiogràfica pròpia, i això facilita la versemblança de la història, a la qual col·labora també el realisme del tractament lingüístic. La dictadura d'una mare possessiva, el menyspreu per les dones grasses, el conflicte generacional i l'explotació dels *latinos* són mostrats per la realitzadora, formada a l'escola de Sundance, en una comèdia emotiva i crítica. I les intèrprets, d'America Ferrera –la protagonista–, a l'acreditada Luque Oliveira –en el paper de la mare–, aixequen el llistó d'una narració en què els personatges masculins, pare i avi, resulten més sensibles als afans de la noia i menys esclaus de la tradició i l'immobilisme.

J. M. López i Llavi

'Dies maravillosos', la novel·la de Jordi Coca sobre la **transició**, puja a escena

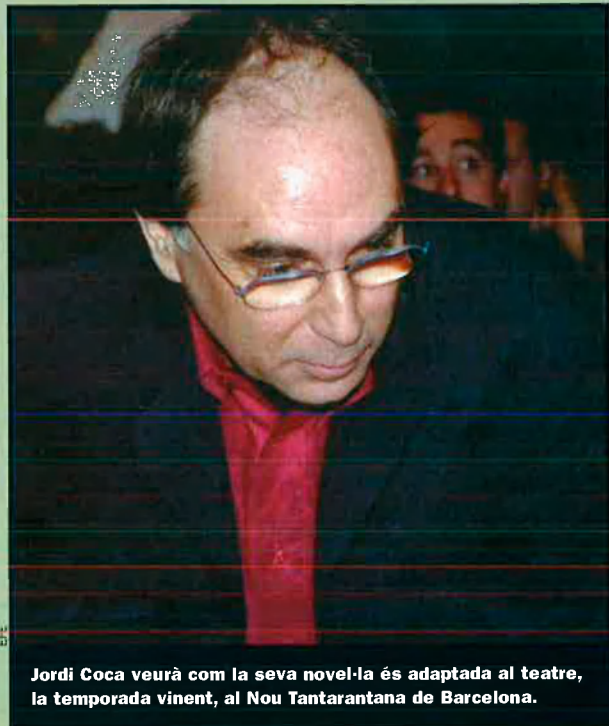
El Teatre Nou Tarrantana de Barcelona obrirà la temporada 2003-2004 amb l'adaptació teatral de la novel·la de Jordi Coca *Dies maravillosos*. S'estrenarà el dia 10 de setembre i s'hi representarà fins al 13 d'octubre.

L'obra serà dirigida per Roberto Romei i Antonio Morcillo, responsable de l'adaptació, i serà interpretada per Joan Manel Vadell, Oriol Guinart, Marta Corral, Gemma Sangerman i Óscar Garcia.

Dies maravillosos és una obra sobre la transició política a Catalunya. Jordi Coca la va començar a escriure al 1992. El tema de la transició política estava per encetar des del punt de vista de la ficció narrativa. El que li va interessar a Coca era la mirada dels joves que, amb una certa perspectiva, evocaven un moment del seu passat més immediat. Calia, segons ha dit Coca, que els personatges fossin éssers sense cap tipus d'importància especial, més que no pas que fossin protagonistes capdavanters de la història.

Dies maravillosos és una obra sobre la memòria, sobre la nostra memòria més recent i més silenciada. Parla d'aquell temps difícil, a través d'una gent que vivia en un petit poble, gent jove que feia teatre en un vell garatge, que passava el temps al Cafè Gran o que es reunia al Casino per parlar de política, mentre la política inundava el país de caos, d'incertesa i de por. Són Jordi, Manel, Carmeta, Dolors i Ramon, catalans que viuen de manera diferent els esdeveniments històrics de la transició política espanyola.

La novel·la, de fet, ja té un component teatral. El grup humà que el prota-

Jordi Coca veurà com la seva novel·la és adaptada al teatre, la temporada vinent, al Nou Tarrantana de Barcelona.

gonitza podia perfectament estar més o menys relacionat amb iniciatives teatrals, de manera que, en posar-lo a escena, es contrapuntés a la quotidianitat. Beckett, Brecht, les baralles personals, els grups que es volen construir i que fracassen successivament es fonen en una sola cosa que permeten a Coca parlar del quotidià i de l'absolut.

Per a Antonio Morcillo, la transició espanyola no era un tema especialment interessant, però un cop es va posar a escriure sobre aquesta època es va adonar de la ignorància que tenia d'aquesta època i de les circumstàncies en què es vivia, ignorància compartida per tots els qui no la van poder veure perquè eren massa petits. Va descobrir, amb *Dies maravillosos*, que la imatge oficial d'una transició pacífica i exemplar era plena de clarobscurs.

Per a Morcillo, escriure sobre la transició ha estat una presa de consciència sobre el fet mateix d'escriure, sobre el seu valor; una herència inesperada; un gir emotiu del pensament. Finalment, una mirada enrere.

Lluís Sanyes